ma kaswatajatte melest olli temma úhtepuhko úks wäsimatta tóteggija, jummalakartlik ja armastaja tüttar. Eel wannal mehhel, kes liggi kahhekſakümmend aastat wannaks ſai, olli ſe lahke holas perre-kaswatik úks wagga hing, kes temma wannodusse nódrusse ſees temmale keige ſuremaks abbiks ſai, ja kes tüddimatta temma eest hoolt kandis. Temma wimiste ellopäwade ſees ſe noor inimenne ei lahkund paigaſtki ei päwal egaa óól temma ſurma wodi jureſt ärra, ja kui temma tunnike olli temmale joudnud, ſiis Maria panni tännalikko pisarattega temma ſilmad kinni.

Monni aasta pärraſt ſedda aega olli úks noor mees omma teereiſi peál ſeált liñnaſt ſelle külla kórtſi ſanud ja ſeiſis ukſe peál ſiis, kui ſe illus priſt tüdruk ſeált móda läks. Noor mees ehmatas nago ärra ſelle tüdruko wägga känna näo ja illuſa teggomodi pärraſt, watis tük aega

temma järrele ja kulas kórtsmikko käeſt, kes temma pidi ollema, ütteldes, et ei olnud ei ammogi úht niſugauſt nägusat noort ümmardajat nämud. Kórtsmik wastas: Meiegi arwame tedda mitte úksnes keige illuſamaks koggone ſiit küllaſt, waid temma on iggapidi úks úsna au-wäärt noor inimenne. Kahhekſateiſtkümne aasta eest olli ſe wanna tadikenne ſeál Willemi perres tedda lada atal teie liñnaſt kui úsna mahha äetud armeto lapſokeſt leidnud, ja tedda nago lada-kingiks omma minniale lubband. Omma lahke, tóteggja ja jummalakartlikko mele pärraſt on ta keige noore rahwa heaks óppetuſeks ſanud, ja ſeſt et temmal úhtlaſe ni tasaſeð allandlikkud wiſid on, ei úkski ei kaetſe tedda mitte, waid keik hoiawad armastuſse melega temma pole. Se peále útles noor teekäija: „Oh ſeaks ma tedda weel úkskord nähha!“ Aigga mis tarwis ſe kül olleks, ehk mis kaſo teile ſeſt tulleks, útles teine. Seſt